

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 24^{ΗΣ} ΜΑΪΟΥ 1962

ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΕΠΑΜ. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΚΛΗΡΟΔΟΤΗΜΑ

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς κ. **Ἀναστ. Ὀρλάνδος**, ἀνακοινοῖ κατὰ τὴν ἰδιαιτέραν συνεδρίαν τῆς Ὀλομελείας ὅτι ὁ ἀποβιώσας Ἀντώνιος Μανούσης δι' ἰδιογράφου διαθήκης του, δημοσιευθείσης καὶ κηρυχθείσης κυρίας ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς, κατέστησε κληρονόμον του τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν. Διὰ τῆς διαθήκης του ταύτης ἐπιβάλλει ἐλαχίστας ὑποχρεώσεις, καταλείπει δὲ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τὸς ἐν Πειραιεῖ καὶ ἐπὶ τῆς Λεωφόρου 11ης Μεραρχίας καὶ Πραξιτέλους οἰκίας του, ὑπολογισθείσης τῆς ἀξίας των εἰς 10.000 χρυσᾶς λίρας.

Ἡ Ὀλομέλεια ἀποδέχεται τὸ κληροδοτήμα τοῦτο.

ΕΚΛΟΓΗ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΜΕΛΟΥΣ

Διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας ἐξελέγη ὡς τακτικὸν μέλος τῆς Ἀκαδημίας ἐν τῇ Τάξει τῶν Ἡθικῶν καὶ τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν εἰς τὴν ἔδραν τῆς Θεολογίας ὁ κ. **Ἀμίλλκας Ἀλιβιζᾶτος**, ὁμότιμος Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ ΒΙΒΛΙΟΥ

Ὁ Ἀκαδημαϊκὸς κ. **Γεώργ. Ἰωακείμογλου**, παρουσιάζων τὸ κάτωθι βιβλίον τοῦ κ. Στέλιου Σπεράντζα, εἶπε τὰ ἑξῆς.

Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ παρουσιάσω εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν βιβλίον τοῦ κ. Στέλιου Σπεράντζα «Οἱ Ἕλληνες γιατροὶ - λογοτέχνες, ἀπὸ τὴν ἄλωσιν τῆς Πόλης ὡς τὰ σήμερα».

Ὁ συγγραφεὺς εἶναι γνωστὸς ὡς ἐπιστήμων καὶ λογοτέχνης. Περὶ τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἱατρικοῦ του ἔργου, καθὼς καὶ τοῦ λογοτεχνικοῦ, ἠκούσθησαν κατὰ καιροῦς ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ λίαν εὐμενεῖς κρίσεις. Τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1945 ἡ

Ἀκαδημία ἀπένειμε βραβεῖον εἰς τὸ ποίημα «Πίνδος» τοῦ κ. Σπεράντζα. Δύο ἔτη ἀργότερον ὁ κ. Σπεράντζας ἔλαβε τὸ ἀργυροῦν μετάλλιον τῆς Ἀκαδημίας.

Τὸ ὑπὸ κρίσιν βιβλίον περιλαμβάνει 199 σελίδας. Εἰς τὸν πρόλογον ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει ὅτι σκοπὸς τοῦ βιβλίου του εἶναι νὰ παρουσιάσῃ τοὺς Ἑλληνας ἰατροὺς, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τῆς Ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι σήμερον διέπρεψαν ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἱατρικὴν ἀλλ' ἠσχολήθησαν καὶ μὲ τὴν ποίησιν καὶ γενικῶς τὴν λογοτεχνίαν.

Οἱ παλαιότεροι τῶν ἰατρῶν τούτων ἦσαν πνευματικοὶ ἄνθρωποι, οὔτινες ἔαρχακτριζόντο ὡς «ἔξοχώτατοι». Συνέβαλον μεγάλως εἰς τὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ Ἔθνους, τὸ ὁποῖον ἐστέναζεν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῶν Τούρκων. Καὶ ἀπὸ ἐθνικῆς ἀπόψεως μέγα ἦτο τὸ ἔργον τῶν ἰατρῶν τούτων. Μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ παρόντος αἰῶνος οἱ ἰατροὶ τῶν Σουλτάνων ἦσαν Ἑλληνες. Ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης ἠδύναντο νὰ προστατεύουν οὐσιαστικῶς τοὺς ὁμοεθνεῖς των.

Μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν ὁ κ. Σπεράντζας ἠρεύνησε συγγράμματα, μελέτας, μονογραφίας κ.ἄ. διὰ νὰ ἀνεύρῃ τὰ ὀνόματα τῶν ἰατρῶν, οἱ ὁποῖοι ἠσχολοῦντο ἀφ' ἐνὸς μὲ τὴν Ἱατρικὴν, ἀφ' ἑτέρου καὶ μὲ τὴν λογοτεχνίαν.

Εἰς τὴν εἰσαγωγὴν ὁ συγγραφεὺς πραγματεύεται τὰ ἑξῆς θέματα :

- 1) Ἱατρικὴ καὶ λογοτεχνία.
- 2) Ἀρχαῖοι Ἑλληνες ἰατροὶ - ποιηταί.
- 3) Ἐκπολιτιστικὴ ἐπίδρασις τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων. Ὁ Ἑλληνισμὸς εἰς τὴν Ρώμην.
- 4) Ἡ Ἑλληνικὴ Αὐτοκρατορία.
- 5) Τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα εἰς τὸν Μεσαίωνα. Ἀπαρχαὶ τῆς Ἀναγεννήσεως.
- 6) Ἑλληνισμὸς καὶ Τουρκοκρατία.
- 7) Ἀνθρωπισμὸς καὶ Ἀναγέννησις.
- 8) Ἡ Ἱατρικὴ εἰς τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας.

Εἰς τὸ κύριον μέρος τοῦ βιβλίου ἀναφέρονται οἱ ἰατροὶ λογοτέχνη ἀπὸ τοῦ 16ου αἰῶνος μέχρι σήμερον.

Κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα ὑπάρχουν μόνον 7 Ἑλληνες ἰατροὶ λογοτέχνη, κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα ὁ ἀριθμὸς των ἀνέρχεται εἰς 14, κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα εἰς 44 καὶ τὸν 19ον εἰς 93.

Εἰς τὸ τελευταῖον κεφάλαιον (20ὸς αἰὼν) ἀναφέρονται 20 ὀνόματα. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι κατὰ τὰς ἐπομένας δεκαετηρίδας καὶ ἄλλοι ἰατροὶ θὰ ἐπιδοθῶν εἰς τὴν λογοτεχνίαν.

Ὁ 16ος αἰὼν ὑπῆρξεν ὁ σκοτεινότερος αἰὼν τῆς Τουρκοκρατίας ἐν συγκρίσει μὲ τοὺς ἐπομένους, ἂν καὶ ἀπὸ τότε διαφαίνεται ἡ πνευματικὴ ἀναγέννησις

τοῦ Ἔθνους. Ἀργότερον ἀρχίζει ἡ μεγάλη πρόοδος καὶ συνεχίζεται μέχρι τῶν ἡμερῶν μας.

Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Σπεράντζα εἶναι ὅλως πρωτότυπον. Εἶναι προῖον εἰκοσιπενταετοῦς ἐπιμόνου ἐρεύνης. Ὁ συγγραφεὺς εἶναι ἄξιος συγχαρητηρίων καὶ ἐπαίνου, διότι παρουσιάζει τὴν πνευματικὴν ἐπίδοσιν τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ μιᾶς νέας σκοπιᾶς.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΜΕΛΟΥΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ.— Οἰκονομικὴ ἀνάπτυξις καὶ ἰδιωτικὴ ἐπιχειρήσις. Μία πρότασις, ὑπὸ Ξενοφ. Ζολώτα.

1. Ἀνασχετικοὶ παρῶγοντες τῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως.

Ἀπὸ τῶν πρώτων μεταπολεμικῶν ἐτῶν ἡ ἐπιτάχυνσις τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἐν οἰκονομικῇ καθυστέρησει χωρῶν ἀπετέλεσε τὸ κεντρικὸν ἀντικείμενον τῶν προσπαθειῶν τῆς θεωρητικῆς ἐρεύνης καὶ τῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς. Ἡ κτηθεῖσα ἐν προκειμένῳ πεῖρα κατέδειξεν ὅτι ἡ ἀρχικῶς ἐπικρατοῦσα ἀντίληψις, καθ' ἣν ἡ αὐξησις τοῦ διαθέσιμου κεφαλαίου ἀποτελεῖ ἐπαρκῆ προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως, παρεγνώριζε τὴν σπουδαιότητα ἐτέρων παραγόντων οὐσιώδους σημασίας διὰ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ προβλήματος. Ἦδη ἔχει καταστῆ γενικῶς ἀποδεκτὸν, ὅτι παραλλήλως πρὸς τὴν σπάνιν τοῦ κεφαλαίου αἱ κυριώτεραι δυσχέρειαι διὰ τὴν ταχεῖαν οἰκονομικὴν πρόοδον τῶν χωρῶν χαμηλοῦ εἰσοδήματος προέρχονται ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἐπαρκοῦς ἐπιχειρηματικότητος καὶ ἐκ τῆς ἐν γένει νοστροπίας τῶν φορέων παραγωγικῆς δραστηριότητος ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς λειτουργικὰς ἀδυναμίας τοῦ διοικητικοῦ μηχανισμοῦ καὶ τὸ χαμηλόν, κατὰ κανόνα, μορφωτικὸν ἐπίπεδον τοῦ πληθυσμοῦ. Ἡ ἄρσις τῶν ἀνωτέρω δυσμενῶν παραγόντων ἀποτελεῖ ἐπεῖγον καὶ δυσεπίλυτον πρόβλημα διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐλευθέρων οἰκονομιῶν τῶν δημοκρατικῶν χωρῶν.

2. Οἰκονομικὴ ἀνάπτυξις καὶ κοινωνικοοικονομικὴ ὀργάνωσις.

Εἰς μίαν κεντρικῶς προγραμματισμένην οἰκονομίαν τὸ πρόβλημα τῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως ἐμφανίζεται ὑπὸ ἀπλουστέραν μορφήν ἢ εἰς μίαν ἐλευθέραν οἰκονομίαν. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν, δεδομένου ὅτι τὸ κρατικὸν οἰκονομικὸν πρόγραμμα καλύπτει ὀλόκληρον τὴν οἰκονομικὴν δραστηριότητα, τὸ κράτος ἔχει τὴν εὐχέρειαν νὰ καθορίζῃ τὴν σύνθεσιν τῆς παραγωγῆς, τὴν ἐφορμοστέαν τεχνολογίαν καὶ τὴν κατανομήν τοῦ κοινωνικοῦ προϊόντος, προσδιοριζομένης οὕτω καὶ τῆς κατανομῆς με-